

Мене звати Ірина. До повномасштабної війни я жила у невеликому селі на півночі Луганщини. Мала свій дім, роботу, захоплювалася вирощуванням квітів, доглядала за своїми тваринами, багато чого робила для громади, бо була людиною активною, та ще й дуже патріотичною. Для мене важливими були українська мова, культура, історія. Без України не уявляла свого життя. В моєму тодішньому існуванні все було зрозумілим. Я народилася у цьому селі, тут живуть мої рідні, поховані мої батьки, звідси вже нікуди не поїду.

Але 24 лютого 2022 року розірвало моє звичне життя навпіл. Прокинулася від вибухів з боку Луганська. Та для нас це не було чимось новим, бо до окупованої території від нас було кілометрів 60. І бойові дії там відбувалися з різною інтенсивністю. Але цього разу щось було не так. Тоді ще був інтернет. Я з жахом дізналася, що вся Україна у вогні, ворог наступає на нашу столицю. Що робити, не знав ніхто з нас. Росіян у себе ми теж не бачили. Невідомість була страшною. Кожну хвилинку молили Бога, щоб Київ вистояв.

На початку березня у селі з'явилися окупанти. Одна людина мене попередила, що я у списках неблагонадійних, і мені краще кудись виїхати. Але можливості такої вже не було. Попереду фронт, позаду вороги. Кожну мить я проживала у страху та невідомості, чекала на допит. Одного дня у вікні побачила чорну машину з озброєними людьми у масках. Прийшли до мене. Вони обшукали дім і по черзі мене допитували. Рилися в речах, переглядали інформацію у ноутбуці і телефоні. Але нічого не знайшовши, пішли, попередивши, щоб я себе «правильно» поводила. Так почалося одноманітне життя в окупації з постійними почуттями страху, безвиході та смутку.

З першого дня великої війни я знала, що в окупації жити не буду. Але була надія, що нас швидко звільнять. Та так не сталося. Виїжджати було страшно. Найбільше боялася фільтрації. В соціальних мережах було багато інформації про мою проукраїнську позицію. Прийшлося купити новий телефон, встановити російський номер, щоб убезпечити себе у майбутньому. Це було моє дуже

правильне рішення. Мене змусили здати відбитки пальців, фотографували у відділку поліції, як злочинницю. Життя там для вільної людини було дуже принизливим. Представник «нової» влади мене постійно попереджав, що я «на конторлі» і він звітує регулярно про мою поведінку.

Коли почали примушувати брати російський паспорт, я зважилася на від'їзд. Це був жовтень 2023 року. Маршрут вже був зрозумілий. Через Росію, Латвію, Литву, Польщу. На шляху дві фільтрації. Але на той час нас українців окупанти вже намагалися «вичавити» з рідних домівок. Тому на кордоні мене перевіряли всього 17 годин. Раніше люди були там по декілька діб.

Я виїжджала з невеликою кількістю особистих речей, залишила вдома старий телефон, ноутбук, деякі документи. Взяла тільки повністю нейтральні речі. Зі мною була моя собака Чері. Дуже переживала, щоб нас пустили у Європу, бо паспорта на неї не було. Та все обійшлося. Сльози лилися градом, коли я перетнула російський кордон. Навіть повітря тут було іншим. Таких гострих почуттів я ніколи в своєму житті не відчувала.

У моєму новому житті було нелегко. Виплати для ВПО припинилися у березні 2024 року. На роботу не брали. Як тільки дізнавалися про мій вік, одразу відмовляли. Це породжувало в мені почуття неповноцінності. Та ще й з рідної домівки приходили невтішні новини, що моє житло конфіскували для потреб ЛНР. Селитимуть туди родини російських військових або службовців. Пройшов рік в Україні, перш ніж я прийняла себе і своє нове життя такими, які вони є у нових реаліях. Були різні роботи. З'явилися нові члени моєї родини – котик і кішечка з вулиці. Сьогодні я маю шанс отримати новий дім, за що дуже вдячна Сіті та БФ Пелі кен лів. Планую саджати квіти. Ті, що втратила у своєму тепер чужому селі. Дивлюся у майбутнє з оптимізмом.

А цю історію про повернення Ірини, яку знаємо ми, ми опублікували 5 грудня 2023 року на сторінці проекту

нашого фонду [«Лісосмуги ЖИТТЯ»](https://www.facebook.com/LisosmugyPeli/)
(<https://www.facebook.com/LisosmugyPeli/>) :

<https://www.facebook.com/LisosmugyPeli/posts/pfbid02XnUqNvTdwVPnER3pJnfi4EGQaopB4k4FV8nethuosxMrZKetc3GozewbrDuz4HVf1>

Ми дуже довго чекали новин від Ірини Баришенко.

І дочекалися: Ірина змогла вибратись з пекла.

Ірина Баришенко - автор переможної зимової лісосмуги конкурсу, який ми проводили на сторінках проекту [#Лісосмугижиття](#) у січні 2021 року. Пам'ятаєте, як ми спостерігали лісосмугу з села Євсуг, Луганської області протягом всіх чотирьох сезонів 2021 року? Ми також визначали з вами птахів, що співали в ній навесні <https://fb.watch/oKQDdYjb3n/> !

Євсуг опинився в окупації з першої години повномасштабної війни. Ми обережно підтримували зв'язок з Іриною, але він повністю зник з квітня 2022 року.

Ми могли тільки молитися і постійно перевіряти її соцмережі. Нам було за що хвилюватись: адже Ірина вела досить активний спосіб життя. Від імені громади часто подавалася на грантові конкурси та займалася її розбудовою. А ще Ірина запрошувала нашу команду спробувати зелений туризм на її подвір'ї, адже придбала невеличкий будиночок для розвитку цього напрямку. Ми планували це зробити - Ірина постійно розповідала про степових бабаків, не терпілося їх побачити!

Як жилося Ірині? «Як в окупації» - говорить Ірина. Півтора роки на своєму подвір'ї - тихенько, намагаючись уникати будь-якої уваги. Дуже не просто на окупованих територіях проукраїнські налаштованим громадянам України, адже знаходишся в постійній напрузі і тривозі.

І ось 11 жовтня 2023 року вона наважується: декілька блокпостів, купа запитань, на які відповідаючи, не можна помилитися, і перетин кордону з Росією. Потім перетин кордону між Росією та Латвією (знов принизливі допити з російської сторони), дорога через Латвію, Литву в Польщу, а з Польщі в Україну. І Буча. Буча - тепер новий дім для Ірини.

Цю історію з дозволу Ірини, Яна Боброва розповідала на Симпозіумі "Суттєва краса деревних алей" у французькому Каркассоні (організованому [Allées - Avenues](#) у співпраці з Радою області Ода / Le Conseil departmental de l'Aude) адже саме під час проведення конкурсу на найкращу лісосмугу серед учасників Симпозіуму, згадалась наша переможна лісосмуга і автор фото- тому соцмережі Ірини були знов перевірені.

Так виявилось, що Ірина повернулась до нас .

Будемо чекати від Ірини фото лісосмуг Київської області і вірити, що [#ЄвсугцеУкраїна!](#)

А зараз ми повернули нашу переможну лісосмугу січня 2021 на обкладинку проєкту. Вона для нас є символом незламності. Продовжуємо вірити в чудеса та Збройні Сили України 🇺🇦!

Лісосмуга Ірини:

В 2024 році в жовтні Яна Боброва знов здзвонилась з Іриною. Виявилось, що її нове життя було нелегким, складнощі з роботою, з житлом. І Ірина почала думати про можливість переїзду закордон. Тоді, порадившись з командою Фонду та з Citi Ukraine, ми запропонували Ірині стати учасницею проєкту, а також долучитися до активної роботи в Фонді у якості проєктного менеджера проєкту #ЗновуВдома.

Ми щасливі, що Ірина є частиною нашої команди і вже #ЗновуВдома!